

PRIMERA PART

EL RELLOTGE DE LA MORT

Deu homes van a deu metges. Tots els metges diuen a tots els homes que només els queden dues setmanes de vida. Cinc homes ploren. Tres homes s'enrabien. Un home somriu. L'últim home es queda callat, meditatiu. Molt bé, diu. No té cap reacció. Els homes enrabiats, quan es troben al vestíbul, no saben què fer amb l'home que no reacciona. Se li llancen al damunt i el maten a cops. El metge surt de la seva consulta i es disculpa a l'home mort.

Merda, diu avergonyit als seus col·legues. Sembla que m'he tornat a equivocar de data.

No es poden preveure els assassinats o els accidents, diu un altre metge amb la bata blanca neta com una patena.

Els homes enrabiats i tristos i l'home somrient surten de la consulta. L'home somrient no sap per què somriu. Simplement se sent alleujat. De totes maneres tenia tendències suïcides. Ara ja no està a les seves mans. Els altres rondinen, amb les mans tacades de sang, però l'alleujament del que somriu és estremidor i el deixen en pau, no fos cas que accelerés les dues setmanes precioses que els queden. Els homes enrabiats arriben els primers a la porta; els que ploren els segueixen.

Pel camí es troben un camp amb vaques. Les vaques masteguen tranquil·les i calmades. La visió de les vaques omple de tristesa els homes que ploren perquè només els queden dues setmanes per mirar les vaques. Però la visió de les vaques omple de més ràbia els homes enrabiats. Al cap i a la fi, ¿per què estan tan calmades, les vaques? ¿Com és que les vaques continuen ignorant la seva pròpia mort? ¿Per què el cel és tan blau i pacífic? Els homes enrabiats corren cap a les vaques però les vaques no se n'adonen; les vaques, per damunt de tot, volen continuar rumiant. Un dels homes enrabiats cau a terra i es posa a pegar-hi cops de puny. Els altres corren i corren. Els cinc homes que ploren són drets a la tanca, plorant. Mira que gran i trista és la ràbia dels homes condemnats, pensen. ¿Qui sabia que una vaca era tan bonica? ¿Per què no em vaig fer pagès? ¿Per què no jornalier? ¿Per què un edifici d'oficines?

De tornada a l'edifici d'oficines, els metges comproven les seves llibretes i descobreixen un error. ¡Ai! Només dos dels cinc homes que ploren cal que plorin. Els altres tres tenen una salut perfecta. Els metges, avergonyits, truquen als seus pacients, que ploren abraçats a les seves dones, amants o gossos, que també ploren.

¡Tènim bones notícies!, els diuen. L'hem espifiada. Sembla que teniu una salut perfecta. Ens sap molt de greu.

Un dels homes que plorava, amb noves esperances, es trasllada amb la família al camp i es dediquen a criar cabres.

Els altres dos tornen a la seva rutina habitual. Els ha anat de poc.

L'últim home enrabiats encara pega cops de puny a terra. La seva amant el crida en la foscor de la nit. L'amant

entén que el seu home enrabiats torni a estar empipat contra el món, això és normal, però el que no entén és per què el metge no para de trucar.

El suïcida és un altre error, però és impossible trobar-lo. A hores d'ara ha agafat un avió cap a Grècia i per fi intenta establir una relació. Ara que només li queda un parell de setmanes, li sembla que per una vegada té una bona oportunitat de tenir algú a la vora del llit quan es mori.

Els altres dos homes que ploraven es moren. L'un entubat, l'altre al seu llit. Un dels homes enrabiats mor bramant a la banyera. Un altre, encara que no és un dels errors, continua en aquell camp pegant cops de puny a terra. L'energia que fa servir l'hauria de deixar exhaust, però no. Va copejant feliç. Es passa setmanes pegant cops de puny i s'incorpora i encara no és mort. Triga sis mesos, que dedica a fer alguns quadres empipats que agraden molt a la gent que els veu a les galeries i que no és conscient en absolut d'estar gens empipada.

La dona grega fa un sanglot quan s'assabenta que el seu meravellós amant malenconiós morirà aviat. Fan un ritual rere l'altre. La seva relació sexual és com un castell; té fossars i troneres. ¡Si ho hagués sabut, pensa l'home suïcida, si hagués sabut que tot seria tan curt!

Tothom diu el mateix. Ho diuen per nosaltres, els que no hem de morir, perquè ho recordem a les nostres vides quotidianes. Però no en som del tot conscients fins que ens hi trobem. ¿Podem ser-ne conscients? És difícil. Jo no puc. Només ho aconseguix l'home suïcida, i la seva amant grega de nas aquilí.

Al matí de la tercera setmana, la dona grega torna a l'habitació amb un ram de flors de morts. Pel camí s'ha

preparat per trobar-hi el cos fred. Encara pot sentir-lo dins d'ella. A l'habitació, l'amant li diu hola. Se sent curiosament bé. La dona grega s'agenolla i diu que és un miracle, però l'endemà passa el mateix i tots dos estan bojós d'alegria tenyida d'un suau matís de decepció que oculten darrere l'amor i el plaer. I l'endemà igual, i ben aviat el sexe ja no és el que era. Ha deixat de ser un castell per passar a ser una simple cabana. El marit de la dona grega està a punt de tornar del viatge que ha fet a la Xina per anar a buscar seda. L'home suïcida se'n va a banyar-se al mar. Hi ha algunes vaques per la vora, rumiant. Sent com li batega el cor amb la força d'una màquina i com s'esfuma la vora del seu llit de mort.

L'home agafa l'avió de tornada a casa i baixa a la ciutat on fa escala, una ciutat que no coneix. S'havia comprat un bitllet d'anada i tornada tot i que estava segur, fins i tot esperava, que moriria a Grècia, entre edificis emblanquinats i un contrast de colors simples que és prou per satisfer-ho tot: blanc sobre blau, groc sobre blau, vermell sobre blanc. Havia decidit donar el bitllet de tornada a la seva amant grega per si li calia fugir del marit i començar una nova vida als Estats Units. Val a dir que aquest oferiment tan generós no la va emocionar. Gràcies, li havia dit, però no m'agrada haver de veure sempre aquella televisió.

L'escala des d'Atenes és a Denver. No és com s'ho imaginava. Un lloc on no ha estat mai. Ell va créixer en algun altre lloc, no a les muntanyes ni a la vora. Vaja, vaja, vaja. Donaré un tomb pels carrers, pensa, i quan veu el primer cartell de PER LLOGAR, s'hi queda. Ho fa tot en el moment que se li acut, és a dir, tot tret de suïcidar-se. No vol que li estafin la malaltia terminal.

La seva malaltia no és terminal; més aviat és temporal. Mai no parla amb els metges que miren de deixar-li un missatge i descobreixen que ara respon al telèfon la dona mecànica. Però ell ho descobreix tot sol. Pensa que potser és una d'aquestes persones que viuran per sempre, però quan es talla afaitant-se, sagna tan profusament que al lavabo apareix escrita amb sang la paraula MORTAL. S'apunta a un gimnàs. El món de Denver l'omple de cafè al matí i de passeigs a la tarda. S'està gastant tots els diners.

Finalment truca al metge, perquè té massa curiositat. Explica a la secretària que li van dir que li quedaven dues setmanes de vida i que ja han passat tres anys. Li diuen que el metge ha mort. ¿Pel sentiment de culpa, potser? No. Va tenir un accident esquiant.

No es poden preveure accidents d'aquesta mena, es diu tot sortint al carrer per apreciar el simple contrast de color de Colorado: marró sobre blau, verd sobre marró.

Fa la sensació d'un intercanvi, tot i no ser-ho. L'endemà torna a la seva ciutat. Hi troba la vida i la dona del metge i la sedueix amb el seu encant depressiu. Es converteix en un bon padrastre. Una tarda, la dona grega es presenta a la porta de casa seva. He deixat el meu marit, li diu. T'enyoro, estimat, a tu i els teus dits delicats.

Neda en l'abundància, però és massa tard per a tot. Quan esclata la bomba, els metges es miren l'un a l'altre movent el cap mentre els seus cossos es desintegren.

No es poden preveure els assassinats, o els accidents, diuen.

Són tots, alhora, els uns a la vora del llit de mort dels altres.